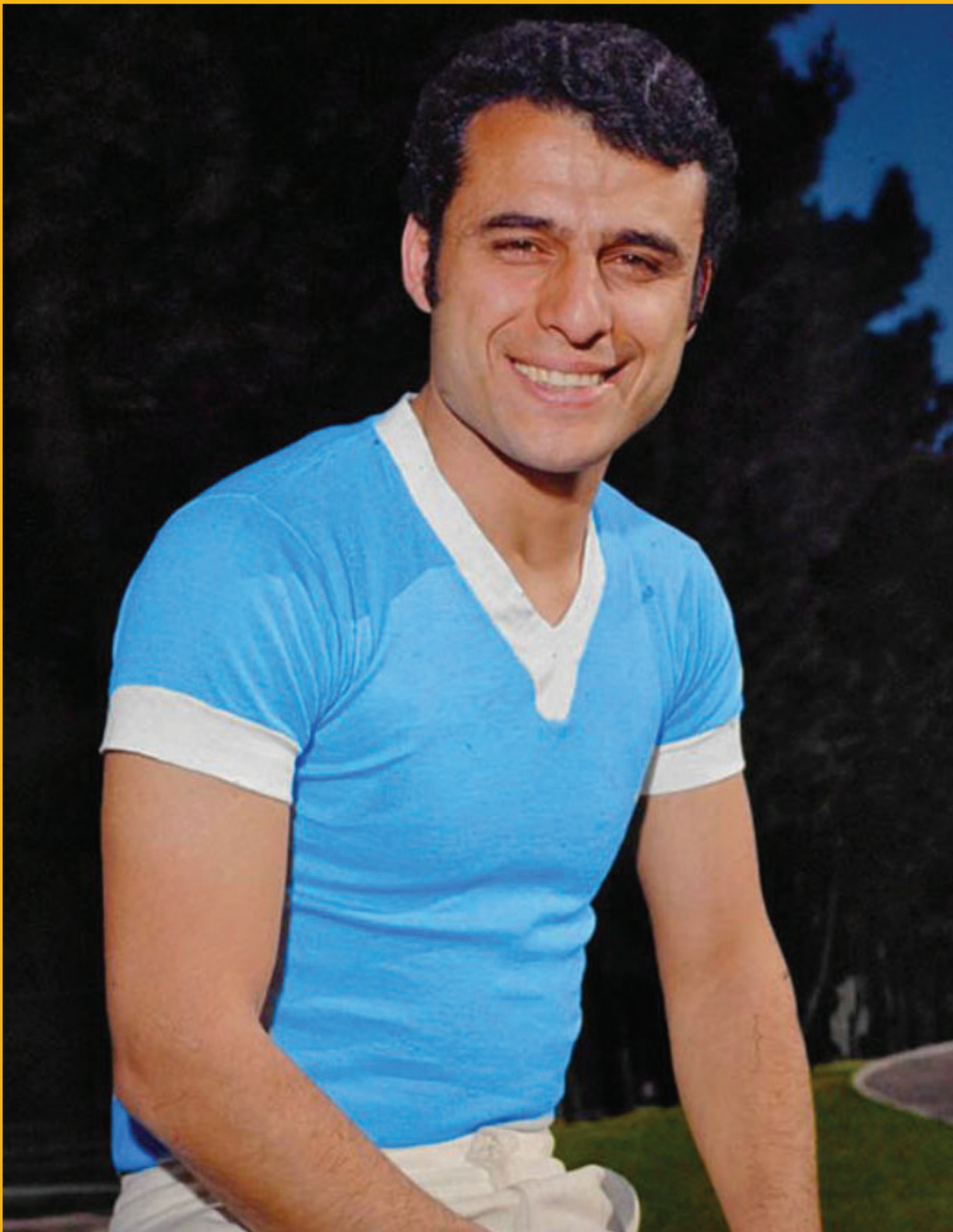

سرطلاپی سرطلاپی‌ها

درباره بیوگرافی خوش‌پرش‌ترین فورواردهای تاریخ فوتبال ایران در پرسپولیس و تیم ملی؛ همایون بهزادی...

همایون کفش‌ها را آویخته است. از همان روز است که به ایام غم‌پرور بدون توپ و سوت و هورا، تبعید شده و در مثنوی مولانا و عشق‌مولا امیرالمومنین‌اش غرقه گردیده است. مثل این سال‌های آخر زندگی‌اش که او را هرجا در نهایت تکیه‌گی می‌دیدیمش برای هر خاطره و هر ضدخاطره و هر جمله مغشوش و هر عبارت بیچاره‌کننده‌اش و هر تحلیل دیالکتیکی‌اش یک بیت نقره‌ای از مرد بلخی شاهد می‌آورد و صفا می‌داد به حضورش در جمع. مردی که به جای فوتبال باید مولوی‌شناس می‌شد. با آن لیسانس ادبیات که هزاران بیت غزل و قصیده و مسمط در نکوهش دنیا در سینه داشت و خاکسترنشینی قهرمانان از دست رفته را قشنگ می‌گذاشت روی سینی زندگی و تحویل آدم می‌داد. حالا در این زمستان کروناپور که دارم عکس غریب‌نوازان

خدا حافظ سرطلاپی

آجرها و سایه‌بان‌ها و رختکنی‌های امجدیه تصویرهای سورئال بسیاری از او در ذهن دارند. از گل‌هایی که روی آسمان و یک نیم‌تنه بالاتر از مدافعین حریف وارد دروازه حریفان کرده تا فتح عنوان‌های آقای‌گلی و کاپ‌های بسیار. از شاهین تا پیکان و پرسپولیس و صدا البته تیم ملی دهه‌های چهل و پنجاه اما غم‌انگیزترین پرتره سیاه و سفید که هرگز از ذهن تاریخ فوتبال ایران تهی نخواهد شد مربوط به یک روز پاییزی سال ۱۳۵۴ است که چشم‌های همایون در امجدیه از اشک و خون و حرمان پُر شده است و در حال تعظیم، به بوسیدن کتاب آسمانی که در دستان ممدوقی ست مشغول است. مال روزی است که

1

منتخب آسیا در سال‌های ۱۳۴۵ و ۴۷، قهرمان باشگاه‌های ایران با پرسپولیس در لیگ اول تخت جمشید ۱۳۵۲ و اولین هت‌تریک‌کننده در دربی سرخابی‌ها و نیز محبوب‌ترین فوتبالیست ایران به انتخاب نشریه دنیای ورزش در سال ۱۳۵۰ و... اینها تنها بخشی از افتخارات مفصل اوست. مردی که بهمن پنج سال پیش در ۷۴ سالگی تمام کرد.

من اینجا بیشتر از آنکه از افتخارات او بنویسم از پیشانی‌نوشت‌هایش گفته‌ام و اندوه پایان‌ناپذیر یک ستاره. رویدادهای مفصل قهرمانی‌ها را در پرونده‌های دیگر آورده‌ام. مخصوصاً تحریم تیم ملی به دست شش شاهینی که همایون هم یکی از آنها بود و قرار است در هفته‌های آینده تبدیل به دوسیه شود.

ابراهیم افشار

Ebrahim Afshar

محبوب شماره ۱۰، خوش‌پرش‌ترین بازیکن تاریخ فوتبال ایران (با حد نصاب ۱۴۳ سانتیمتر در آسمان) با ۱۳ سال حضور یکه‌بزنی در تیم ملی و ۱۷ سال در شاهین و پیکان و پرسپولیس، دارنده دو عنوان قهرمانی جام ملت‌های آسیا ۱۳۴۷ تهران (آقای گل بازی‌ها) و ۱۳۵۱ بانکوک، نایب‌قهرمان بازی‌های آسیایی ۱۳۴۵، صعود به دو المپیک توکیو ۱۹۶۶ و مونیخ ۱۹۷۲، عضویت در تیم